

Capitalisme d'amiguets (versió Ganduxer)

Roger Palà

Als Estats Units anomenen 'crony capitalism' el model econòmic en què l'èxit en els negocis depèn de les estretes relacions entre empresaris i polítics. **En la seva versió espanyola, d'aquest fenomen se'n diu "capitalismo de amiguetes"**. Fem referència a la versió espanyola perquè ja se sap que a Catalunya això no passa. Aquest és el país de la feina ben feta, el paradís de l'emprenedor, la Suècia del sud. Un mite que, com tants d'altres, s'esmicola per moments en aquest final de règim en el qual estem immersos. Ahir, un nou episodi de la desfeta: Júnió al Parlament. L'hereu del patriarca fundador, rebaixat a l'alçada d'un trist **Millet** als ulls de la ciutadania.

La compareixença al Parlament de **Jordi Pujol Ferrusola** va ser un exercici de pornografia en seu parlamentària sense gaires precedents. Júnió va dedicar-se durant quatre hores a fer ostentació dels seus negocis i bons contactes. Sense pudor. En algunes tribunes es reproduirà un discurs que diu que en va sortir victoriós, que va enganxar els diputats per sorpresa i se'ls va torear, demostrant la manca de formació dels nostres representants. **Vaja: tot un mascle català en acció.** No va faltar a la cita l'habitual claca filoconvergent a les xarxes socials, vorejant el ridícul en la defensa de **Pujol Ferrusola** com a emprenedor, i justificant l'evasió fiscal perquè, si no, "l'Estat s'ho queda tot". "Els diputats pensaven allisar #presidentPujol i el fill Pujol Ferrusola els ha allisat del tot", afirmava el compte de Twitter [d'un conegut digital](#) de l'entorn sobiranista.

El dinamitzador econòmic no "juga" amb obra pública

Res de més lluny de la crua realitat. **El relat dantesc del capitalisme d'amiguets -versió Ganduxer- desgranat ahir per Pujol Ferrusola fa molt i molt mal a CiU.** Les seves lliçons condescendents d'emprenedor de pa sucats amb oli resulten especialment indignants als ulls de la ciutadania. La nissaga fa aigües pertot arreu. Ahir en vam tenir un triple exemple: **Pujol** i el seu patètic 'diuen diuen diuen', **Marta Ferrusola**, caricatura de si mateixa, afirmant que els seus fills van "amb una mà davant i una altra darrere". I en Júnió parlant de dinamització econòmica. "No jugo amb l'obra pública perquè en aquest país se sap tot", va afirmar sense immutar-se poc després de parlar dels "canals de comunicació i contactes per fer obra pública". Els concursos públics deuen ser un petit detall sense importància. "Que siga el fill de l'amo ho fa pornogràfic, però el que és greu és aquesta economia especulativa que retrata", afirmava amb raó en un tuit el polític **Jordi Muñoz**.

El CD de La Camarga: fum

El CD de La Camarga? Un cop d'efecte de prestidigitador barat. De fet, la gravació la va penjar 'El Triangle' en el seu dia, i fa mesos que es pot sentir a Internet. Només cal posar a Google "**Conversa entre Alicia Sánchez-Camacho i Victoria Álvarez al restaurant La Camarga**". Les quatre hores de detallets intrascendents sobre les inversions i negocis en no se quants països? Fum. Els cotxes de luxe i el creuer de l'ex a Nova Zelanda? Ostentació de classe. Al final de tot, el que importa són els silencis. **Pujol Ferrusola** no va respondre res de clar sobre l'herència de l'avi. "Hi ha uns diners a Andorra, però ens diuen que ens n'oblidem". Unes paraules que recorden bastant el comentari del president **Mas** sobre el compte corrent del seu pare a Liechtenstein, del qual era beneficiari: "No en vaig voler saber res". La tàctica de l'estruç, un d'aquells tics tan propis de la burgesia nostrada: "És una cosa lletja, millor no parlar-ne". Per cert, una de les coses més transcendents d'ahir: **el punyal esmolat a l'esquena d'Artur Mas**. El president va declarar fa 15 dies que no tenia una amistat gaire estreta amb Pujol Ferrusola. Ahir, el Júnió va dir que era

íntima. “Quan el necessiti, es posarà al telèfon”, va dir. S’hi posarà. Forma verbal imperativa per referir-se al president de la Generalitat.

L’actitud de perdonavides i prepotent de la nissaga Pujol, però, els pot acabar sortint molt cara. **La sensibilitat social amb aquestes formes cada cop és menys tolerant.** No cal esperar cap clemència per part de la justícia espanyola. I a Catalunya, no solament els Pujol, sinó CiU com a projecte, en poden sortir molt tocats. I de retruc, per què negar-ho, el sobiranisme en el seu conjunt. Per això és tan urgent que l’independentisme d’esquerres deixi de caminar de la mà de la dreta catalana i emprengui el seu propi camí.

El president Mas, mentrestant, deu passar comptes en solitari de tot el que s’hauria estalviat si hagués decidit avançar les eleccions al mes de març. Es fa llarg esperar!